

“La revisió que ens ofereixen l'Esther Freixa i en Toni Cots des de l'any 2009 és una obra que tracta d'apropar-se a una part d'aquest mite, al de la identitat de Medea, a la fecunditat i la maternitat d'ella. En la seva íntima posada en escena, on no més d'unes 20 persones són participants com a públic per cada representació, no hi apareix la figura masculina en positiu: L'actriu sola basteix l'escenari i dibuixa els perfils de la seva identitat i els límits a partir dels quals la figura masculina pot interpretar-se. A través de quatre peces -de les quals solament se'n mostren dues en cada representació-, la intèrpret ens mostra l'embaràs, el naixement d'una identitat, una mirada masculina, la mort i el renaixement d'ella mateixa. Una aproximació al mite forjada d'ingredients fugaços, detalls ínfims, monòlegs breus, nuesa extrema, mirada intensa, interrogadora. Esther Freixa es situa davant del públic amb la convicció d'ubicar-se en l'espai androgín on ni dones ni homes s'hi reflecteixen amb nitidesa, generant un diàleg en el si de cada participant del públic, des d'on en brollen afirmacions, dubtes i rebuig. I com s'aconsegueix això? Doncs amb el mínim comú múltiple, amb allò que ens emparenta a homes i dones: Amb la carn, la pell, el cos i l'afirmació senzilla, sense proves, d'unes veritats qüestionables. Aquesta és la matèria primera amb la què el públic treballa.”

Anoia Diari, 21 d'abril 2012